

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

દોહરો.

આત્મવૃત્તિ નિર્મલ કરે, આપે તત્ત્વ વિકાસ;
આત્માને આરામ દે, આત્માનન્દ પ્રકાશ.

પુસ્તક ક કું. વિક્રમ સંવત્ ૧૯૬૫. પોપ. અંક ક ઠો.

શ્રીવીર વાણી સ્તુતિ.

વસંતતિલકા.

૧ વિશ્વોપકાર કરતી હરતી રકુર્મ,
ધર્મ પ્રભાવ ધરતી કરતી ૩સુશર્મ;
સમ્યક્ત્વથી સકલ ભવ્ય જને વખાણી,
પામો સદા વિજય વીર જિનેન્દ્ર વાણી. ૧

ગુરુ સ્તુતિ.

ચારિત્રથી ચલકતા, શુભ બોધ ધારે,
જે દેશના દિલ ધરી જનમાં પ્રસારે;
૫મિથ્યા કષાય મતિમોહ સદા વિદારે,
તે સદ્ગુણ ચરણ શરણ સદા અમારે. ૨

૧ જગતનો ઉપકાર. ૨ નહારા કર્મ. ૩ સાચું સુખ મોક્ષ સુખ
૪ દેશાત્રે. ૫ શિથિલાવ. ૬ ચાર કષાયો. ૭ નાશ કરે.

૧૨૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

ગૃહસ્થ ધર્મ.

(અનુસંધાન ગત અંક ૫ પૃ. ૧૦૯ થી.)

અર્થ સેવનાર પુરૂષે, કાંઈ પણ વિચાર્યા વિના, ઉત્તમ ધ્યેલા દ્રવ્યનો અયોગ્ય રીતે વ્યય કરી નાંખવો નહિ; તેમ બાપદાદાનાં દ્રવ્યનું, અન્યાયે કરી ભક્ષણ કરીનેજ ઘેસી રહેવું નહીં; તેમ વળી ધર્મસ્થાનને વિષે કંઈ પણ ખરચ્યા વિના ક્રૂર પૈસો એકઠો જ કર્યા કરવો નહીં; પણ એ ત્રણે રીતિનો ત્યાગ કરીને અર્થ રાખવો. વળી અજીતેન્દ્રિય પુરૂષને તો કેાઈ રીતે કાર્ય સિદ્ધિ થતી નથી કારણ કે એવો પ્રાણી પરવશ હોવાથી ધન અથવા ધર્મ અથવા શરીર એ સર્વ એનાં નથી તેથી એ શીઘ્ર નાશ પામે છે. તેથી ધર્મ તથા અર્થ એ બેને બાધ ન આવે તેવી રીતે કામને વિષે પ્રવર્તવું. આ પ્રમાણે એ ત્રણે પુરૂષાર્થની પરસ્પર વિરોધ ન આવે એવી રીતે સેવા કરવી.

તથા અન્યતરવાધાસંભવે મૂલાવાપેતિ ॥

અર્થ: વળી (એ ધર્મ-અર્થ-કામ, એ ત્રણમાંથી) હુરકોઈ ને ઉપધાતનો સંભવ થાય તો મુજ પુરૂષાર્થ ને તો બાધ ન આવવા દેવો.

વિવેચન: મુજ પુરૂષાર્થને બાધ ન આવવા દેવો-એટલે કે કામ નામના પુરૂષાર્થને બાધા આવે તો તેના મુજ જે ધર્મ, અને અર્થ-તેમનું તો રક્ષણ કરવું; કારણ કે એ બે હોય તો કામ સુખેથી પ્રાપ્ત થાય છે. વળી કામ અને અર્થને બાધા આવે તો ધર્મનુંજ નિઃસંશય રક્ષણ કરવું; કારણ કે એ ધર્મ એજ સર્વ પુરૂષાર્થનું મૂળ છે.

તથા બલાબલાપેક્ષણમિતિ ॥

અર્થ: વળી પોતાના સામર્થ્ય અને અસામર્થ્યનો વિચાર કરવો.

શ્રુતસ્થ ધર્મ.

૧૨૩

વિવેચન: બુદ્ધિમાન પુરૂષે કોઇ પણ કાર્યને વિષે પ્રવૃત્ત થયા પહેલાં, પોતામાં કેટલું સામર્થ્ય છે અને કેટલું (સામર્થ્ય) નથી તેનો સારી પેઠે વિચાર કરવો. કારણ કે પોતાના સામર્થ્ય વિરૂદ્ધ આરંભ કરનારનો ક્ષયજ થાય છે. કહ્યું છે કે,

કઃ કાલઃ કાનિ મિત્રાણિ કૌ વ્યયાગમૌ ।

કશ્ચાહં કા ચ મે શક્તિ રિતિ ચિન્ત્યં મુહુર્મુહુઃ ॥

કાળ કેવો છે, મિત્ર કોણ છે, દેશ કયો છે, મારે ખર્ચ કેટલો છે ને આવક કેટલી છે, હું કોણ છું, મારી શક્તિ કેટલી છે, એવો વારંવાર વિચાર કર્યા કરવો.

તથા અનુબંધે પ્રયત્ન રૂતિ ॥

અર્થ: વળી અનુબંધને વિષે પ્રયત્ન કરવો.

વિવેચન: ધર્મધિકામની ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિ રૂપ જે અનુબંધ તેને વિષે પ્રયત્ન કરવો. કારણ કે અનુબંધ રહિત એવાં જે કાર્યો તે કંઈ વાંધ્યાસ્ત્રીની પેઠે કંઈ ગૌરવપણાને પામતા નથી.

તથા કાલોચિતાપેક્ષેતિ ॥

અર્થ: વળી કાળને ઉચિત (યોગ્ય) (વસ્તુ) નો વિચાર કરવો.

વિવેચન: અમુક વસ્તુ અમુક કાળે ત્યાગ કરવી યોગ્ય છે, અને અમુકકાળે ગ્રહણ કરવી યોગ્ય છે એનો સંપૂર્ણપણે વિચાર કરીને પછી એ વસ્તુ એ કાળે ગ્રહણ કરવી યોગ્ય છે. કારણ કે એવી દાક્ષિણ્યનાથી સર્વ સંપત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે.

કહ્યું છે કે—

યઃ કાકિણીમપ્યયથપપન્નામન્વેષતે નિષ્કલસહસ્રતુલ્યામ્ ।

કાલેન કોટિષ્વપિ મુક્તહસ્તસ્તસ્યાનુબન્ધં ન જહાતિ લક્ષ્મીઃ ॥

૧૨૪

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

જે માણસ કુમાર્ગને વિષે પટેલી એક કોડીને પણ સહસ્ર સોના મહોર તુલ્ય ગણીને શોધે છે, તે, કાળે કરીને કોટિ દ્રવ્ય આપી શકે એવો થાય છે કેમકે લક્ષ્મી તેનો સંબંધ ત્યજી શકતી નથી.

तथा प्रत्यहं धर्मश्रवणमिति ॥

અર્થ: વળી પ્રતિદીન ધર્મ શ્રવણ કરવું.

વિવેચન: ધર્મ શ્રવણ એટલે ધર્મશાસ્ત્રનું શ્રવણ, જેવી રીતે સુંદર સ્ત્રી યુક્ત યુવાન પુરૂષે કિન્નરે આરભેલા ગીતનું શ્રવણ કર્યું—તેના દષ્ટાંતને અનુસરીને, એ શ્રવણ કરવું; કારણ કે એથી બહુ ગુણનો લાભ છે. (અપુર્ણ).

સિદ્ધ સારસ્વત કવીશ્વર ધનપાલ.

(ગત અંક પૃષ્ઠ દર થી શરૂ.)

શોભનાચાર્ય જ્યારે હુડીમાં જંતુઓનો પ્રવેશ બતાવ્યો, ત્યારે હૃદયમાં આહુત ધર્મ ઉપર આસ્થા પામેલા ધનપાળના હૃદયમાં ઘણીવાર સુધી તે ધર્મના પ્રભાવને માટે સુવિચાર આવ્યા હતા. પછી તેણે જે જૈન સાધુઓને નમ્રતાથી પુછ્યું, “ મહાનુભાવ, તમારા ગુરૂ કોણ છે ? તમે ક્યાંથી પધાર્યા છો ? અને તમોએ ક્યાં નિવાસ કરેલો છે ? ” ધનપાળના આ પ્રશ્નો ઉપરથી તે સાધુઓ બોલ્યા—“ ભદ્ર, અમારા ગુરૂ શોભનાચાર્ય છે. તે મહાનુભાવ ગુરૂની સાથે અમે ગુર્જર દેશમાંથી આવ્યા છીએ. અહિં શ્રી રુષભદેવ પ્રભુના મંદિરની પાસે આવેલા ઉપાશ્રયમાં અમે ઉતર્યા છીએ,” આ પ્રમાણે કહી તે બંને જૈન મુનિઓ પોતાને સ્થાને પાછા આવ્યા હતા. તેમણે આવી ગુરૂ શોભનાચાર્યને તે વૃત્તાંત જણાવ્યો હતો.

સિદ્ધ સારસ્વત કવીન્દ્ર ધનપાળ.

૧૨૫

તે જાને જૈનમુનિઓ ગયા, તે પછી ધનપાળ ભોજનાદિક ક્રિયા કરી હૃદયમાં ઉત્સુક થઈ જ્યાં શોભનાચાર્ય શિષ્યોના પરિવાર સાથે ઉતર્યા હતા, ત્યાં ગયો. ધનપાળને જોતાંજ શોભનાચાર્યના હૃદયમાં ભ્રાતૃભાવ ઉત્પન્ન થઈ આવ્યો તે ભ્રાતૃભાવથી ઉત્પન્ન થયેલા સ્નેહને લઈને શોભનાચાર્ય બેઠા થયા અને તેમણે પોતાના ભાઈ ધનપાળને પ્રેમથી આલિંગન કર્યું અને તેને પોતાના આસન ઉપર બેસાડ્યો. પોતાના બાંધુ શોભનાચાર્યનો આવો વિનય જોઈ ધનપાળ સાશ્વત્વદન થઈ બોલ્યો—“ બાંધુ, તમે તમારા જીવનને સાર્થક કર્યું છે. આવા દયામય ધર્મને અંગીકાર કરી તમે ખરેખર ધન્યવાદના પાત્ર બન્યા છો. હવે કૃપા કરી આ બાંધુનો ઉદ્ધાર કરો તમારા દયા ધર્મનું તત્ત્વ જ્ઞાન મને સમજાવો, સુર બાંધુઓ પોતાના બાંધુનો ઉદ્ધાર કરવો જોઈએ, જ્યારે પોતાના બાંધુનો ઉદ્ધારક બાંધુ નહીં થાય તો પછી બીજો કોણ થશે? હું તમારી શરણે આવ્યો છું “ ધનપાળનાં આ વચનો સાંભળી શોભનાચાર્ય હૃદયમાં વિશેષ આનંદ પામ્યા અને તેમણે પોતાના બાંધુને આર્હત ધર્મના શુદ્ધ સ્વરૂપને સમજાવ્યું. શુદ્ધ દેવ, શુર અને ધર્મની ભાવનાનો તેને ઉત્તમ પ્રકારે પ્રતિજ્ઞા કર્યો, જેથી ધનપાળનું સંસ્કારી હૃદય આર્હત ધર્મની ભાવનામાં તદ્દલીન થઈ ગયું, તે પછી ધનપાળ પ્રશ્નાત્તાપ કરતો બોલ્યો—“ મહાનુભાવ, મેં આ દેશના મહારાજા ભોજને કહી જૈન મુનિઓનો વિહાર આ દેશમાં બંધ કરાવી મહા પાપ કરાવ્યું છે, એ મહાપાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત આપી મને શુદ્ધ કરો, એ પ્રશ્નાત્તાપથી મારું હૃદય પરિતપ્ત થાય છે.”

પોતાના બાંધુના આ વચન સાંભળી શોભનાચાર્યે તેને દે-
ટલોએક ઉપદેશ આપ્યો હતો અને ભોજરાજાને ચમત્કારીપણે
આર્હત મુનિઓ તરફ ભાવનાળો કરવાની ઉત્તમ સૂચના આપી
હતી.

૧૨૬

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

કવીશ્વર ધનપાળ શોભનાચાર્યના ઉપદેશથી પરમ આર્હત બન્યો હતો, અને તેના હૃદયમાં જૈન ધર્મની દૃઢતા ઉત્તમ પ્રકારે પ્રાપ્ત થઈ હતી, તેણે અદ્ય સમયમાં આર્હત ધર્મની ઉન્નતિ કરવાના સારા ઉપાયો યોજ્યા હતા, તે સાથે પોતે શુદ્ધ વૃત્તિથી આર્હત ધર્મની ઉપાસના કરતો હતો, તેણે પોતાના દ્રવ્યનો સાત ક્ષેત્રોમાં સદુપયોગ કર્યો હતો, પોતાના નગરમાં શ્રીકૃષ્ણદેવ પ્રભુનું એક સુંદર ચૈત્ય બંધાવી તેમાં આદિનાથની મનોહર પ્રતિમાનું સ્થાપન કર્યું હતું. કવીશ્વર ધનપાળ ત્રણે કાળ એ પ્રભુની ભક્તિ કરતો અને તેમની સન્નિધિ ઉત્તમ પ્રકારની ધાર્મિક ભાવનાઓ ભાવતો હતો, એક વખતે તેણે પોતાની કવિત્વ શક્તિથી શ્રીકૃષ્ણદેવ પ્રભુની સન્નિધિ “રૂપભાષા-આશિકા” નામનું એક ઉત્તમ સ્તોત્ર બનાવ્યું હતું, જે સ્તોત્ર અદ્યપિ કવીશ્વર ધનપાળની અદ્ભૂત આર્હત ભક્તિને સૂચવી આપે છે.

કવીશ્વર ધનપાળ પોતાની કવિતાના ચમત્કારથી વશીભૂત કરેલા લોજરાજની આગળ સારી પ્રતિષ્ઠા પામ્યો હતો; તેથી તેણે પોતાની ધર્મભાવના રાજાની આગળ પ્રગટ કરવા માંડી હતી, અને લોજરાજને તેમાં સારી રીતે આસ્તા વધે તેવા ઉપાયો પ્રતિદિન યોજ્યા કરતો હતો, આથી લોજરાજને જૈનધર્મની કથાઓ સાંભળવાનો ઘણો શોખ વધ્યો હતો.

એક વખતે ભવ્યતાથી સુશોભિત એવા લોજરાજએ કવીશ્વર ધનપાળને કહ્યું કે, “તમે કોઈ જૈન કથા આલંકારિક ભાષામાં ગ્રંથીને મને સંભળાવો.” લોજરાજની આ માગણી સ્વીકારી કવીશ્વર ધનપાળે તિલકમંજરી નામનો ગદ્યમય ગ્રંથ લખી રાજા લોજને ધર્મ કથા સંભળાવી હતી, એ રસિક ગ્રંથમાં ખાર હજાર શ્લોકો આવેલા છે. ગ્રંથકારે તેની અદ્ભૂત કાવ્ય ચમત્કૃતિ સારી રીતે આરોપિત કરેલી છે. તિલકમંજરી

સિદ્ધ સારસ્વત કવિશ્વર ધનપાળ.

૧૨૭

ની રચનાને ભારત વર્ષના સર્વ વિદ્વાનોએ અભિનંદન આપ્યું હતું. અઘાપિ પણ એ કવીશ્વર ધનપાળની કૃતિ ભારતવર્ષના વિદ્વાનોને આશ્ચર્ય પમાડે છે, એ રસિક અંથ રચ્યા પછી ધનપાળે વાદિવેતાલ શાંતિસૂરિજીને બોલાવી તેની શુદ્ધિ કરાવી હતી. ધનપાળે ઘણો પ્રયત્ન કરી લોજરાજને આર્હત ધર્મને પરમ આસ્તિક બનાવા પ્રયત્ન કર્યો હતો, તથાપિ પૂર્વના અદ્વય પુણ્યને લીધે લોજરાજ તેવો આસ્તિક બની શક્યો ન હતો, તથા પિ તેના હૃદયમાં જે આર્હત ધર્મ તરફ તિરસ્કાર હતો, તે તિરસ્કાર દૂર થઈ ગયો હતો, અને આર્હત ધર્મ ઉપર તેનો ભાવ થોડે ઘણે અંશે વૃદ્ધિ પામ્યો હતો.

જ્યારે કવીશ્વર ધનપાળે તિલકમંજરીની રસિક વાર્તા લોજ આગળ વાંચી સાંભળાવી, ત્યારે લોજરાજ પોતાના હૃદયમાં ઘણો પ્રસન્ન થયો હતો, પરંતુ તે પ્રસન્નતાની સાથેજ તેનામાં રાજ મદ ઉત્પન્ન થઈ આવ્યો હતો. રાજમદથી મત્ત થયેલા લોજરાજએ કવીશ્વર ધનપાળને આ પ્રમાણે કહ્યું હતું—
“કવીરાજ આ તમારી તિલકમંજરીની રચનાથી હું તમારી ઉપર ઘણો પ્રસન્ન થયો છું, પણ તમારા અંથમાં ચાર જગ્યો-એ મારા કહેવા પ્રમાણે ફેરફાર કરો તો તે અંથને માટે મને બહુ માન ઉત્પન્ન થશે.” લોજરાજના આ વચનો સાંભળી કવીશ્વરે ઇંતેજરીથી પુછ્યું, કય ચાર જગ્યોએ કેવા પ્રકારનો ફેરફાર કરવો યોગ્ય છે? તે કૃપા કરી જણાવો.”

રાજ સાંભિમાન થઈ બોલ્યો—તે તિલકમંજરીમાં જે અયોધ્યા નગરીનું વર્ણન કર્યું છે, તે અયોધ્યાને ઠેકાણે મારી ધારા-નગરીનું નામ મુકો. શકાવતાર ને ઠેકાણે મહાકાલના સ્થાનને બોલવો, શ્રી ઋષભદેવને બદલે શંકરનું વર્ણન આપો અને રાજ મેઘવાહનની જગ્યોએ માઈ નામ દાખલ કરો. “આ ચાર જગ્યોએ ફેરફાર કરશો તો આ તમારો અંથ મને બહુ પ્રીય થશે અને તેને માટે હું તમારી ભારે કદર કરીશ.”

૧૨૮

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

લોજરાજના આ વચનો કવીશ્વર ધનપાળને રૂચિ કર લાગ્યા નહીં. તે મુખ ઉપર જરા ગ્લાનિ લાવીને બોલ્યો—“રાજન્, એવો ફેરફાર બને નહીં. એમ કરવાથી આ અથ અપવિત્ર થઈ જાય અને મારી તથા આપની કીર્તિની હાનિ પણ થાય.” કવીશ્વર ધનપાળના આ વચનો સાંભળી લોજ રાજાને ભારે ક્રોધ ઉત્પન્ન થઈ આવ્યો હતો. તેણે ક્રોધના આવેશથી હુકમ કરી ધનપાળ પાસેથી તે પુસ્તક જોઈ લેવરાવ્યું અને તના દેખતાંજ અગ્નિની શઘ્વીમાં તેને બાળી નાંખ્યું હતું. રાજા લોજના આ કૃત્યથી કવીશ્વર ધનપાળના હૃદયમાં ભારે ક્રોધ ઉત્પન્ન થઈ આવ્યો હતો. તે વખતે ક્રોધાશ્રીન થયેલો ધનપાળ ‘આ સમર્થ એક દેશાધિપતિ રાજા છે’ એ વાત પણ ભુલી ગયો અને તેણે ક્રોધના આવેશમાં નીચેની ગાથા બોલ્યો હતો,—

“માલવિ ઓસ કિમ્નનં, મન્નાસિ કવ્વંગ નિવ્વુદ્ધત્તં ઈસિ ।
ધનવાલંચિ ન ભુંચસિ, પુચ્છામિ સવચ્ચં કત્તો” ॥ ૧ ॥

આ ગાથા કહી કવીશ્વરે રાજાને જણાવ્યું કે, તમે મારા તે ઉત્તમ અંધને દગ્ધ કર્યો, તેથી હું હવે તમારું મુખ જોવાનો નથી.

આ પ્રમાણે કહી સ્વતંત્ર વિચારનો ધનપાળ કવિ હૃદયમાં ખેદ પામતો પામતો પોતાને ઘેર આવ્યો હતો.

કવીશ્વર ધનપાળને એક પુત્રી હતી, તે ઘણીજ ચતુર અને બુદ્ધિમતી હતી. ધનપાળે તેણીને સારી કેળવણી આપી વિદુષી બનાવી હતી. તે બાજાની સ્મરણ શક્તિ ઘણીજ તીવ્ર હતી. ધનપાળ પોતાની ગદ્ય કે પદ્યમય કવિતા તેણીની પાસે એકજવાર કહેતો, તેટલામાં તો તે વિદુષી બાળા પોતાની બુદ્ધિના બળથી તેને યાદ કરી લેતી હતી.

લોજરાજની સામે કદુ વચનો કહી કવીશ્વર પોતાને ઘેર આવ્યો. તિલકમંજરી જેવો સર્વોત્તમ રસિક અથ અગ્નિમાં

સિદ્ધ સારસ્વત કવીશ્વર ધનપાળ.

૧૨૯

દગ્ધ થવાથી હૃદયમાં દગ્ધ થતો ધનપાળ પોતાના ગૃહમાં આવી ખિન્ન વદને બેઠો બેઠો ચિંતા કરતો હતો, સ્નાન, પાન અને ભોજનનો તેણે ત્યાગ કર્યો હતો, પોતાના પિતાને આ પ્રમાણે ચિંતાતુર બેઠો તેની ચતુર પુત્રીએ આ પ્રમાણે કહ્યું હતું,—
 “ પીતાજી, આજે ખિન્નવદન કેમ દેખાઓછો ? હજી સુધી સ્નાન ભોજન કેમ કરતા નથી ? ” પુત્રીના આવા પ્રશ્ન ઉપરથી કવીશ્વર ધનપાળે ભોજરાજની પાસે જે વૃત્તાંત બોલ્યો હતો, તે પોતાની ચતુર પુત્રીની આગળ કહી સંભળાવ્યો હતો. તે ચતુર બાળાએ પોતાના પિતાને નમ્રતાથી કહ્યું, “ પૂજ્યપિતાજી, તમે તિલકમંજરી ગ્રંથના દહનને માટે હૃદયમાં જરાપણ અપશોષ કરશો નહિ. ઉડીને સ્નાન, દેવપૂજન અને ભોજન કરી લ્યો. ભોજરાજએ કદાચ તે પુસ્તક અગ્નિમાં હોમ્યું, તેથી શું થઈ ગયું ? તે સઘળો ગ્રંથ મારે કંઠે છે. કારણ કે, પુર્વે તમે મને તે પ્રેમથી સંભળાવ્યો છે. ” પુત્રીના આ વચન કવીશ્વર ધનપાળને કર્ણમાં અમૃત સમાન લાગ્યા અને તેણે પ્રસન્ન થઈ પોતાની પુત્રીને ધન્યવાદ આપ્યો હતો. તે પછી સ્નાન, પૂજન અને ભોજન કરી ધનપાળે તે પુસ્તક ફરીને પુત્રીના મુખથી સંભળી લખવા માંડ્યો, પણ લખતાં લખતાં કેટલોએક ભાગ તેમાંથી વિસ્મરણ થવાથી ત્રણ હજાર શ્લોકોની સંખ્યા ઓછી થઈ હતી. અત્યારે કવીશ્વર ધનપાળની કૃતિ તે તિલકમંજરીનું પુસ્તક નવ હજાર શ્લોકોની સંખ્યાવાળું વિદ્યમાન છે. એ ચમત્કારી પુસ્તક એ મહાન પંડિતવર્યની સત્કીર્તિનું સાધન થઈ સાપ્રતકાળના વિદ્વાનોના હૃદયને આનંદ આપે છે.

કવીશ્વર ધનપાળ ભોજરાજની અપ્રીતિ થવાથી પોતે ધારા-નગરીને છોડી પશ્ચિમ દિશામાં આવેલા સત્યપુર નગરમાં ગયો હતો, તે નગરમાં શ્રી મહાવીર સ્વામિનું એક સુશોભિત ચૈત્ય હતું. ત્યાં તેણે વિરોધાભાસ અંલકારથી યુક્ત એવું શ્રી વીરપ્રભુનું પ્રાકૃતભાષામાં સ્તુતી કાવ્ય રચ્યું હતું.

અપૂર્ણ.

૧૩૦

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

અદ્ભુત ઉપનય.

એક ઉદ્યાન વિવિધ વૃક્ષોની ઘટાથી રમણીય હતું. વિવિધ જાતનાં વૃક્ષોની ઉપર પક્ષીઓ મધુર ધ્વનિ કરી રહ્યાં હતાં તેની એક તરફ સુંદર અને સ્વચ્છ જલવાલા જલાશયો આવેલા હતા. તેની અંદર પાંચ પ્રકારના કદપ વૃક્ષો નવપદ્મવિતથઇ ઉભા હતા. અને તેની આસપાસ લીલોતરીથી પરિપૂર્ણ એવી સત્તર જાતની વાડો આવેલી હતી,

આ સુંદર ઉદ્યાનમાં એક મહર્ષિ કાયોત્સર્ગ કરી પ્રાસુક સ્થલમાં ઉભા હતા. તેમની મૂર્તિ શાંત અને તેજસ્વી હતી. તેમના વિશાળ લલાટ ઉપર ચારિત્રનું તેજ ચળકતું હતું. જાને બાહુ જાનુ સુધી લંબાયમાન હતા શરીરના દરેક અંગ ઉત્તમ પ્રકારની સંઘચળુને દર્શાવી આપતા હતા.

આ વખતે એક મધ્ય વયનો પુરૂષ તે સ્થળે આવી ચડ્યો તે પુરૂષની આકૃતિ શ્રીમંતના જેવી દેખાતી હતી, તથાપિ તેના મુખ ઉપર ચિંતાનાં ચિન્હો તરી આવતા હતા. ચિંતાને લઇને તેના મુખની આસપાસ ગ્લાનિના અંકુરોસ્કુરી રહ્યાહતા. તે પુરૂષની દૃષ્ટિ પેલા કાયોત્સર્ગે રહેલા મહાત્માનાં ઉપર પડી, મહાત્માની શાંત અને તેજસ્વી મૂર્તિ જોઇ તે પુરૂષ તેમની પાસે આવ્યો. તેણે ભક્તિ પૂર્વક તે મહાત્માનાં ચરણમાં વંદના કરી અને તેમની સન્મુખ અંજલિ જોડી ઉભો રહ્યો. ક્ષણવારે તે મહાત્મા ધ્યાન મુક્ત થયા. કાયોત્સર્ગ પારી તેઓએ સન્મુખ જોયું, ત્યાં તે ચિંતાતુર પુરૂષ તેમના જોવામાં આવ્યો, તેને જોતાંજ મહાત્મા મધુર અને શાંત સ્વરથી જોડ્યા—“ ભદ્ર ” તું કોણ છે ? અને અહીં કેમ આવ્યો છે ? અને તારા મુખ ઉપર ચિંતા કેમ દેખાય છે ? ”

તે વિનયથી જોડ્યો “ મહાનુભાવ, હું એક મનુષ્ય પ્રાણી છું. આ દુઃખરૂપ સંસારમાંથી કંટાળીને આ રમણીય પ્રદેશમાં

અદ્ભુત ઉપનય.

૧૩૧

આખો છું, આ પવિત્ર અને શાંતિદાયક સ્થાન જોઈ મને અહિં વિશ્રાંતિ દેવાની ઇચ્છા થઈ છે; પણ મને અહિં વિશ્રાંતિ મળશે કે નહિ? એ વિષે શંકા રહ્યા કરે છે, તેથી હું ચિંતાતુર થએલો છું. આ સુંદર અને શુભદ્રુપ વૃક્ષો અને તેની અંદર રહી મધુર શબ્દો કરતાં એવા આ પક્ષીઓના ધ્વનિઓ સાંભળી મારું મન લોભાય છે અને મને અનેક જાતની આશાઓ ઉત્પન્ન થાય છે હે મહાનુભાવ, આ વખતે મારે શું કરવું? અને મને આ સ્થળે વિશેષ વિશ્રાંતિ મળશે કે નહિ? એ સર્વનો ઉત્તર આપી મારા મનનું સમાધાન કરો જેથી મારી ચિંતા દુર થાય ” તે પુરૂષના આ વચનો સાંભળી લે શાંત મુર્તિ મહાત્મા ગંભીર શબ્દથી બોલ્યા “ ભદ્ર, જો તારે ખરેખરી વિશ્રાંતિ મેળવવી હોય તો આ સ્થળ ઘણું યોગ્ય છે, જે આ સત્તર વાડવાળા પાંચ કલ્પ વૃક્ષો છે. તેની છાયા અંગીકાર કરવાથી તને અતિ અદ્ભુત આનંદ ઉત્પન્ન થઈ આવશે અનુક્રમે તારી ચિંતા દૂર થઈ જશે પણ તારે એટલું યાદ રાખવું કે, જો તું અહીંથી આગળ જઈશ તો તને ભારે દુઃખ ઉત્પન્ન થશે; આ સુંદર વૃક્ષો અને પક્ષીઓનો મધુર ધ્વનિ સાંભળી તું તારા મનને ક્ષોભ પમાડીશ નહીં તારા હૃદયમાં એવી દૃઢતા રાખજે કે, ગમે તેવો આનંદ દાયક લાભ મળે તોપણ મારે આ સ્થળનો ત્યાગ કરી આગળ જવું નહીં. ”

તે મહાત્માના આ વચનો સાંભળી તે પુરૂષ નમ્રતાથી બોલ્યો—“ મહાનુભાવ. હું આપના વચન પ્રમાણે આ પાંચ કલ્પ વૃક્ષોનો આશ્રય લઈ અહીં રહું પણ મારા મનની અંદર જે ક્ષોભ છે, તે દૂર થતો નથી તમારી કૃપાનો આધાર રહી હું જાનતો પ્રયત્ન કરી આ સ્થળની સેવના કરીશ. ”

આ પ્રમાણે કહી તે પુરૂષ તે સ્થળે વિશ્રાંત થયો હતો.

ક્ષણવારે તે સુંદર વૃક્ષોમાંથી મધુર ફળ પડવા લાગ્યા અને અનેક પક્ષીઓ મધુર શબ્દો બોલવા લાગ્યા. આથી તે વિશ્રાંત

૧૩૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

થયેલા પુરૂષના હૃદયમાં ક્ષોભ થઈ આવ્યો. અને તેના મનની ચંચળતા પ્રગટ થઈ આવી. તત્કાળ તે ઝેઠો થયો અને તે સુંદર સ્થળમાંથી આગળ વધવા ઉત્ક્રાંત થયો. તે વળતે પેલા દયાળુ મહાનુભાવ બોલ્યા—ભદ્ર, તું વિશ્રાંતિનું સ્થળ છોડી આ પક્ષીઓના મધુર ધ્વનિમાં મોહ પામી આગળ જવા તૈયાર થાય છે, તે બોલું કરે છે. પાછળથી તને મહાન પશ્ચાત્તાપ થશે. “આટલું કહી તે મહાનુભાવ મૌન ધારણ કરી પોતાના સ્વાધ્યાય ધ્યાનમાં તત્પર થયા, તે પુરૂષ તો તેમના વચનનો અનાદર કરી આગળ ચાલતો થયો.

પક્ષિઓના મધુર ધ્વનિ સાંભળતો અને નવા નવા સુંદર વૃક્ષોને અવલોકીતો તે પુરૂષ થોડે દુર ગયો. ત્યાં એક સુંદર અને સ્વચ્છ જળનો ભરેલો દ્રહ તેના બેવામાં આવ્યો તે બેધ હૃદયમાં પ્રસન્ન થયેલા તે પુરૂષે તે દ્રહનું સ્નાત્તિ જલ પીવા માંડ્યું. જેમ જેમ તે જળનું પાન કરવા માંડ્યું, તેમ તેમ તેની તૃષ્ણા વિશેષ વધવા લાગી, તેણે કંઈ સુધી જલ પાન કર્યું, તોપણ તેની તૃષ્ણા છીપાણી નહીં. તેથી તે વિશેષ આકુળ વ્યાકુળ થવા લાગ્યો. (અપૂર્ણ.)

(हमारी उन्नति क्यों नहीं होती).

मित्रवरो इस हार्डिंगको देख कर कौन ऐसा जैनी जो इस लेखपर विचार नहीं करेगा और इसकी खोजन लगावेगा मुझे आशा है कि हमारे भाई आवश्यक ही इसपर गहरा ध्यान देंगे और अपनी त्रुटियों को हंडकर निकालेंगे मैं जहां तक विचार किया है वहां तक १४९ त्रुटियां ऐसी भास्ती है, कि जिनसे हमारी उन्नति हीनही रुकती परन्तु अव-

हमारी उ-ती उथों नही होती.

१३३

नितिका कारण भीहोताहै यदि उन सबको एक दाग लिखा जाय तो लेख बहुत कुच्छ बढ जाता है और समाचार पत्रमें इतनी जगह नः होनेसे शनः शनः प्रकट करनेका विचार निश्चय किया है.

विचार कीजिये भारत वर्ष हीमें नहीं अन्यत्र देशों ने भी जिस जिस समय उन्नति प्राप्त की है वो किस प्रकारकी है किसीने घर बैठेही उन्नति नहीं की किन्तु सभाममाज मंडली द्वारा ही विचार निश्चय करके की है—सभी लोग देशमें एकमे विद्वान नहीं हुवा करते सभीको जानिये सुधारका लक्ष एकदम प्रगट नहीं हुवा करता आवश्यक कुच्छ विशेषता गौणता सबमें होती है. जो महाश्य विद्वान श्रेणीमें अग्रसर होते हैं जातिय सुधारमें अग्रसर होते हैं. सभाओं द्वारा अपनी सम्मति प्रगट करते हैं जो महाश्य अपनी जातिय सुधारकी सम्मति सुन्नेको एकत्र होते हैं. चाहै भले ही वो विचार पहलेसे उनके समझमें नः आये हों परन्तु जब प्रश्न खडे हो जाते हैं, तो सारे ही मावधान हो जाते हैं और अपनी शक्ति अनुसार बहुत कुच्छ दिमागी जोर खर्च करके अपनी २ सम्मति प्रकाश करने लगते हैं. उस समय किसीकी सम्मति कैसी भी हो उससे हमें कुच्छ प्रयोजन नहीं पर अंतमें बड़ी भारी बाहस करके सारे लोग एक बात निश्चय करलेते हैं और एक मत होकर जय ध्वनिपूर्वक उम प्रस्नावको पास करलेते हैं और उसी समय उसकी प्रतिष्ठा करके मानो मेरू पर्वतकी भांति अडिग हो जाते हैं घर पंुचते ही उन्हीं प्रस्तावोंके अनुसार काम करते हैं और सगे सम्बंधी कुडुम्ब परिवार मित्र वर्ग सभीको बोड़ी उपदेश सुनाते हुवे अपने पास किये प्रस्तावोंपर चलनेका उपदेश देते हैं केवल उपदेश ही नहीं किन्तु जहांतक उनकी पार वसाती है चाहै मर्णात कष्ट

१३४

आभानन्द प्रहारी,

क्यों न: हो उन्नयति के शिखरपर ले जाते हैं जो जुवानसे पास किया है उसपर अडिग अटल बने रहते हैं. परन्तु हमारे में ठीक उनसे विपरीत ये बड़ा भारी दोष है. कि सब कुछ नकल करके भी अंतमें कार्य दक्ष नहीं बनते अपनी प्रतिश्ठाका पालन करना कराता नहीं जानते मारे काम उनके से करते करते अंतमें (टांग टांग फिस) कर बैठते हैं.

हमारे विद्वान हमारे अग्रेसर हमारे वास्ते बहुत कुछ परिश्रम करने है प्रति वर्ष नगर २ की सभाओंमें अतिरिक्त जैन श्वेताम्बर कौनफिरन्स प्रान्तिक कौनफिरन्स आदि बड़ी २ सभा बहुत धूमश्रमके साथ लक्षों रूप्यै व्यय करके इसी जातिय सुधार वास्तेकी जाति है कि जिसका वर्गन छापते २ समाचार पत्रोंको होशतक नहीं आता उन बड़ी २ सभाओंकी महीनों पहलेसे चर्चा प्रारंभ होजाती है अनेक प्रस्तावोंपर प्रथम सेही आन्दोलन होता होता वो बड़ी सभाका निश्चित दिन भी आपहुंचता है दूर २ के हजारों माइ क्या विद्वान क्या धामाध्यक्ष भी बड़ी धामधूमसे पधारते है और उस समय जो जो आइम्बर किये जाते हैं वो सभी आप लोग देख आये हैं सोतो लिखनेकी आवश्यकता नहीं है यहां तो सिर्फ याद दिलाना है उन सभाओंमें अग्रेसर (आगेवान) प्रस्ताव पेश करते है पेश होते ही खूब व्याख्यानों द्वारा अपनी २ सम्मति प्रकाश होती है अंतमें समस्त भाई एकमत होकर द्रुतता पूर्वक वो प्रस्ताव पास करलेते हैं.

यहांतकतो हुवाकार्यक्रम ठीक अब सुनये बयान आगेका एकदम ही तखता लौटता है डिरापमैन होता है कहते हुवे कलेजा मुखको आताहै लिखते हुवे हाथ थर राता है फिरभी साहस पकड

हमारी उन्ती क्यों नहीं होती.

१३५

कर लिखताहूँकी हमारे बहुतसे भाई होनेही सभा समाप्त निकलते ही मंडपसे बाहर कानाफूँसी कीसी बातें प्रारंभ करदेतेहैं कोई कहताहै कि अरे यार क्या घरपर चलकर इसी तरह बरतना होगा कोई कहताहै कि रे यार हमे तो ऐसा करनेसे बड़ा कष्ट होगा कोई कहताहै कि अरे यार हमारीतो घरवालीके आगे चलतीही नहीं चौथे गुरु घंटाल-वाँल उठे अरे क्यों पडे भीकते हों करनेका काम और है सुनेकी बातही और है यहां सुनने आयेथे सुन चले क्या सारी उपरकी रजष्ट्री कराने आये थे वा अपने घरवारका वनामा करनेथे जो पावंद हो चले—तुमतो नाहकका बहम करतेहो तुम्है तो ध्यानही नहीं रहता अपनीतो वही पुरानी रीतीहै कि मंडप से बाहर निकलते ही कपडे झाड दिये मानो सुना सुनाया यही झाड दिया घरचलकर करेंगे वो जो हमें अच्छा लगेगा.

प्यारे पाठको कीजये विचार क्या कीसीने उन भले मानसोंको जबरदस्ती पकड बुलायाथा जो मारे डरके आकर प्रतिज्ञा कर चले और मंडपमे बाहर निकलने ही वे सुरी आवाज लगाने लगे सचतो ये है कि वहां हजारों मनुष्यों केसनमुख लज्जाके मारे कहो चाहै मान प्रतिष्ठाके हेतु कहो हां हां कर जाते है और घरपर घरवाली का रोफ गालिय है तो प्रतिज्ञाका पालन करे कौन तब ऐसीही वेसुरी रागनी नः उडावें तो बेचारे करें क्या

प्यारे भाईयो इतनेही पर सभाप्ती नहीं है जरा कान लगाये अपनी कोपकी दशा मुने जाइये—उपरोक्त बताई पारटी चाहै थोडी भीहो पर अधिकांश भागता घर पहुंचतेही भीटी पटाक भूलजाताहै जो कुछ सभाओंमें प्रस्ताव पास कर आये है उसपर कंचित मात्रभी नहीं चलते जो मुखसे कह आये है उसका कंचितभी ध्यान

नहीं रखते और बहुत भाग ऐसा भी है जो घर पहुँचते ही एक दो दोन सभा की चर्चा करते हैं बहुत जोर मारा तो एक हफ्ता सभा के गीत गाते रहें कोई हृदय बढ गया तो एक पक्ष खींचा तान करता है पूरा मास तो कोई पकड़ता ही नहीं आगे आगे मारे ही चुप हो जाते हैं मानो ये भोले बालक कुछ जानते ही नहीं थे (बहुत सा भाग स्त्रियों के फंदे में फसा हुआ है मन तो करता है कि प्रतिज्ञा का पालन करें परन्तु घर वालियों के भय के आगे बेचार कुछ कर नहीं सकते चाहै एकवार नहीं हजारवार प्रतिज्ञा भले ही कर लें चाहै अपनी ही सम्प्रति से क्यों नः रूल पाय कर आवें, परन्तु घर पर आते ही छकड़ी भूल जाते हैं जो घरवाली का हुकूम चढ गया मानो विधाता का लेख हो गया फिर चाहै अपनी प्रतिज्ञा का मलिया घेट हो जावे लार्ज शर्म, पंचान में जाती रहै देश का धर्म का जातिका सर्वस्व नाश हो जावे चाहै सपस्त रही सही भी इज्जत खाक में मिल जावे तो भी कुछ परवाह नहीं पर घर की गुरनी की तो सीख माननी ही पडेगी जैसा की भरतपुर निवासी कुछ भाइयों ने करके दिखाया है,

वहाँ पर हाल ही में एक ओनसेरी उपदेश करने कुरीती सुधार पर उपदेश दिया सवने ही स्वीकार कर लिया पर इतना ही वाकी था कि घरवालीयों ने नहीं पूछा था रात्री में घरवालीयों ने बो छटादार भाषण सुनाये कि भूल गये चौकड़ी सुबह होने ही लगे राग औंथा ही अलापने क्योंकि रात में तो गुरनीजी ने मंत्र ही पूरा पढाया था भला उसका नशा क्यों उतरने लगा था कहाँ तो निश्चय किया था कि प्रभात मंदिरजी में सवस्त भाई एक पत्र पर हस्ताक्षर करेंगे और कहा मंदिर में एकत्र होकर रात्री का पढा हुआ सबकु सुनाने लगे और अंत में रात्री का पढा पाठ पूरा करके समय को टाल चम्पत बने.

(अ. पू.)

हमारी उन्मत्ती क्यों नहीं होती.

१३७

भाईओ सो चनेका स्थान है कि जिन २ लोगोंका ऐसा ध्यान है उनसे धर्मोन्नतिकी क्या आशा की जाती है तभी तो वो न्यूनता हममें रहजाती है कि जिसके नः होनेसे हमारी जाति रसातलको पहुंचती जाती है यदि अब जरूरत है तो हममें यही है कि जो हम अपने मुखसे कहें करके दिखावें खाली बातें नः बनावें इसीसे हमारी सर्वस्व हर्ण हो रहा है कि हम कहते कुच्छ है और करते कुच्छ हैं.

क्या सत्य पुषोंके यही लक्षण हैं—नही—नही—हरगिज नही मनुष्योंको अपना वचन पूरा करना चाहीये मारवाड मेवाड आदिम अधमसे अधम जाति भी अवतक अपने वचन पूरे करनेमें कटीबद्ध रहकर यह कहावत कहा करती है.

{ सिंह गमन सत्य पुष वचन और कैल फले एक बार }
{ तिरया तैल हमीर हठ चढे नः दूजी वार }

भिन्नवरो आपका उली वीर भूमीसे निकास है और ऊंचसे ऊंच जाति हो तो क्या इतनाभी ध्यान नहीं है देखिये अन्यमत्तीभी इस नियमकी बाबत क्या कहते हैं तुलसीदास-जीने रामायणमें कहा है.

{ रघुकुल रीत सदा चली आई }
{ प्राण जाय पर वचन न जाई }

भाईयो आप तो सर्वोपरी श्रेष्ठ जैन धर्म में होक जिसमें खास कर इसी नियम के वास्ते दूसरा मृषावाद व्रमण दृढ न फसीलसे कहा है और अनेक कथाओं द्वाराभी आपको समझाया है अनेक ग्रंथ पूर्वाचार्योंने रचे हैं पर हमारे भाईयोंको जराभी ध्यान नहीं है कि सत्य बोलना किस चिड्याको कहते हैं हाय अफसोस—

हमारे भाई सभाओंमें जाकर रूल पास कर आते हैं और घरपर आते ही ध्यान नहीं रखते क्या ये थोड़े शर्मकी बात है क्या इन लक्षणोंसे जातिय पक्ष उभर सकता है।

यदि हमारे भाई विशेष परिश्रम भी नः कर सकें उन्नति अवनितीका भी विचार नः कर सकें तोभी कम से कम इतना तो होना उचित है किजो देख सुनकर विचारके साथ जिन प्रस्तावोंको सभामें पास कर आते हैं उसपरतो आरुढ़ बने रहें--जिन प्रस्तावोंको जै ध्वनी पूर्वक अपनी जुबानसे स्वीकार कर आये हैं उसपर तो डटे रहें पर मेरे प्यारे घरपर आतेही सिट पिटी भुल जाते हैं

प्यारे पित्रो जहांतक विचार किया गया तो बहुत ही न्यून भाग ऐसा है जो अपनी प्रतिज्ञाका पालन करता है अपने पास किये प्रस्तावों पर अटल है वरना बहुत भागतो प्रतिज्ञा भंग करनेमें ही अपनी बहादुरी समजताहै घरपर आतेही लज्जा और सुना सुनाया षढा पढाया सब कुच्छ उतार कर खुंटी पर धर देते हैं और अपनी करी प्रतिज्ञाको ऐसा भूल जाते हैं मानो ये जो कुच्छ जातिय सुधारका परिश्रम हुवा उनके पिछले जन्म में हुवा था जो इस जन्ममें याद नहीं रहा है या समझलो किसी नशेकी हालतमें ये जो उतरते ही नशेके पहले किये करतव्योंकी याद नहीं रही।

क्योंकि यदि याद रहती तो जुबान से जो कह आये हैं अपनी सम्मति से जो पास करा आये हैं उसपर आवश्य अटल बने रहते और अपनी प्रतिज्ञाका पालन करते क्योंकि बचन देकर पीछे फिरना काम अधम जीवोंका होताहै और हमारे भाई चिकने चुपडे चहरे वाले सफेद पोश मीठी २ बातें बनाने वाले काहेको इस दोषमें शामिल हो सकते है

हमारी उन्पत्ती क्यों नहीं होती.

१३८

प्यारे पाठको ये सब कुच्छ कहनेही मात्र है यही हमारे भाई जो भोगविलास और व्योपारादिमें अपने बचनोंका पालन करनेमें कार्य कुशल होते हैं हजार विपत्ती आने पर भी अपने बचनोंका पूरा डालनेमें सरतोड परिश्रम करते हैं वोही महा पुर्ष इस धर्म विशय जातिय सुधारमें गलिया बैलकी तरह एक दम जुआ डाल (गेर) अलग जा खडे होकर पामर जीवोंकी तरह गिडगडाते हैं इस काम में जराभी साहस करना उनके वास्ते आकाशमें उडनेके सदृश्य है.

इस धार्मिक कार्यमें इन मात्माओंको अपने बचनका अपनी प्रतिज्ञाका अपने अप्रेसरोंका कहे सुनेका कुच्छभी ध्यान नहीं है मस्ताने हाथीकी तरह पडे झुमेते रहते हैं और जो जीमें आया सो करते हैं उन भले मानसोंको ये खबर नही है कि कौनफिरन्स आदि सभाओंमें जो लाखों रूपया हमारी जातिका जो हमने बडे परिश्रमसे पैदा कियाथा स्वाहा हुवा है तो उससे हमने क्या लाभ उठाया यदि उन मात्माओंको कुच्छ उपदेश दिया जाता है तो फिर निरक्षर भट्टाचार्य खूबही बेतुकी उडाते हैं.

प्यारे भाईयो जरा इन निरक्षर भट्टाचार्योंकी भी ऊत पटांग दलीलोंको सुनये श्रारंभमें तो यही प्रश्न उपस्थित होता है कि-पहले करते आये सोही हम करेंगे-क्या बूढे बडेबे वकूफये अभी अकलर्मद पैदा हुवे है, जब उतर दिया जाता है कि नही भाई पहले वे वकूफ नः सही और उनके विशयमें कहताही कौन है अब तो तुमारा ही सुधारा किया जाता है जरा ये तो कर दिखावे कि जिसका बाप (पिता) दो तौल्ले अफीम खाता हो उसकी सन्तानभी हमारे सामने खावे या जिसके बाप दादे शराबी कबाबी जुवारी लंपट चौर है तो क्या उसकी सन्तानभी ऐसाही करे, पर वैसा करते नही क्योंकि

१४०

आत्मनिर्देश प्रकाश.

अफीम खावे तो परम धामको (परलोक) को जाना पड़े और चौरी आदि कुकर्म करे तो जेल खानेकी हवा खावे कौन ये तो धर्मके काममें उल्ट पुल्ट पत्थर फेंक देने है—बहुतेसे सड़ी ताल उड़ाते है कि पहले तो ये बातें नही हूवा करतीथीं पहले तो औसा नगरी आदिमें उपले तीनते गोबर चुगते और भीक मांगते मर गये और अवये नयेर आडम्बर होते हैं तो हम क्यों करें उत्तर दिया जाता है कि आपकुपढ़ होनेसे अपने वडोंको पैसा कलंक लगाते हो क्योंकि पैसा किसी इतिहासमें नही लिखा है और यदि आपको हठ हैं तो आपभी भीक मांगये उपले वीनये जैसे आपके पहले करते आये सो करके दिखाईये तो अपनासा मूंह लेकर रह जाते हैं और पहली चाल चलनेको तैयार नही होते, होंन कहांस यदि सारी पहली सी बातों पर कमर बांधें तो फिर पक्के मकान ढवा कर कच्चे बनाने पड़ें और मलमलकी जगह पहरना पड़े गाढा और पक्की सड़कों तथा रैलकी जगह चलना पड़े कच्चे रास्ते पैदल भूल जाय घरका रास्ता आटे दालका सब भाव याद आ जावे पर भाइयों इस धर्मका कोई रक्षक नहीं जो चाहें सो बातें बनाओ.

यदि धर्मका कोई काय प्रारंभ होता है तो कहते हैं कि फलां २ पहले शिरुआत करेंगे तो हम करेंगे वरना नही पर नही मालूम जब खानेका वक्त आता है तो फिर उन्ही निक्षेप भट्टाचार्यों को कि जिनकी ओर लींगईथी कोई मनुष्य नही पूछछता और सबसे आगे बढ ३ कर खूबही लड्डूवां पर दाय फेंकते हैं शरम की बात है कि धर्म काजमें दूसरे की ओट लेकर बचना और लेकर बैक्स भरने आदि पापकी बातों में आपही पहल करना कितनी गेरत की बात है

प्यारे भाइयो विशेष लखनेको आवश्यकता नही है आप इतने-

अमारी उन्धतिथी नहिं छेती.

१४१

हीसे सब कुछ नमज गये होंगे यदि हम में जरूरत है तो पहला नम्बर अपनी प्रतिज्ञाका पालन करना है जबतक हम इस नियम में द्रष्ट नहीं होंगे तबतक कुछ भी कार्य नहीं हो सकता चाहे आप एक वर्ष क्या हजार २ वर्ष तक कोशिश कीजये एक रुल नहीं हजार पास कीजये । जबरुल प्रस्ताव—बर्तावहीमें नहीं लाये जाते तो किस काफकेहै चाहे एकही प्रस्ताव पालकरी पर जितने समा मंडपमें हो उसी समय अपनी प्रतिज्ञाका पचख्वाण कर लो चाहे मरणीत कष्टतक क्यों नः सहना पडे पर आडिग बने रहो तभी मन धारा कार्य पार पड सकता है वरना बिना सत्यताके कुछ नहीं एक कविने भी कहा है कि

{ सत्य बराबर धर्म नहीं डूँड बराबर पाप }
 { सत्य धर्मका मूल है जूँड पापका बाप }

बस भाइयो सनाही लेखमें यही उपदेश है कि यदि साहसहै और धर्मोन्नति करना चाहते होतो कबर कसकर उठो और धर्म रक्षा करो कोरी भंगडीयो कीसी गप्पे नः हांको जो मुखमें कहे कर दिखावो शास्त्रकारभी इस विषयको पुष्ट करतें हुवे कहते हैं कि—

{ प्रयातु लक्ष्मीश्रपल स्वभावागुणा विवेक प्रमुखाः प्रयान्तु }
 { प्राणश्च गच्छन्तु कृत प्रयाणाः मायातु सत्त्वंतु नृणां कदाचित् }

इत्यादि बहुत लेखहैं कहांतक लिखुं पत्रमें जगह नहीं है अब आरही पर भार छोडता हू कि यदि जातिय पक्षको उभारना चाहते हो तो असत्य बोलनेको वक्रगत्रिको छोड सत्य बोलना ग्रहण करो तो जातिय उन्नति, व्यापार उन्नति, धर्मोन्नति, देशोन्नति आदिक अनेक उन्नतियां शीघ्र आपको प्राप्त हूंगी वरना अब इस

૧૪૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

સે મી વઢકર વો સરાવ દશા આનેવાલીહેં કિ જિસકો દેખ મુનકર
રોમાંવ હો જાવેગા ઓર તવ પધાતાપ કરોગે કિ હાય હમને ઉસ
લેખ પર ધ્યાન નહીં દીયા કિ હમારી ઉન્નતિ ક્યોં નહીં હોતી.

શેઠ જવાહરલાલ જૈની.

સિકન્દરાવાદ યૂ. પી.

જિલા બુલન્દ શહેર.

મીથ્યાત્વી (હોલી) અને જૈન.

હમારા જૈનબંધુ (શ્વેતાંબર, દીગંબર, સ્થાનકવાસી વિ-
ગેરે સર્વ સ્વધર્મી ભાઈઓને નમ્રતા પુર્વક જણાવવામાં આવે છે.
કે, આપણા શાસ્ત્રમાં (હોળી) એ પર્વ નિષેધ છે, છતાં અન્ય
ધર્મના હિંદુ લોકોના રીવાજ મુજબ હજુ સુધી કેટલાએક હ-
મારા જૈન બંધુઓ અજ્ઞાનતાથી મોહમાં ફસાઈ જઈ, અગ્રેર
પાપમાં પડતા જોવામાં આવે છે. વાસ્તે એવા પાપથી મુક્ત થઈ
પોતાનો ધર્મ જાગવશે, અને જીન વચનનું ઉલ્લંઘન નહીં કરશે
અને આવા અગ્રેર પાપથી મુક્ત થશે એ ા આશા રાખું છું.
હોળી એ જિમ્તસવી પર્વ છે. અને એમાં આપણા શાસ્ત્રો શુ
શુ દોષ જતાવે છે તે નીચે મુજબ ધ્યાનમાં લઈ વાંચશોજી. અને
એથી પણ વધુ જણવા માંગતા હોતો હોળી ા કયા વાંચવાથી
સ્પષ્ટ જણાશે કે એ પર્વની ઉત્પત્તિ થોડા વરસોથી થઈ છે.

આ નિંદનીય પર્વમાં કોઈ પણ જાતનો ભાગ લેવાથી તેમ
જ તે પર્વની કોઈપણ જાતની ક્રિયા કરવાથી નીચે જણાવ્યા
મુજબ પાપ લાગે છે.

- (૧) બગતી હોલીમાં એક મુઠી ગુલાદ નાંખવાથી દશ ઉપવા-
સ આલોચણા આવે,
- (૨) ૧ લોટો ભરી પાણી રેડે તો, એક સો ઉપવાસની આલો-
ચણા આવે,

ત્રિધ્યાત્વી (હોલી) અને જૈન.

૧૪૩

- (૩) મુત્ર નાંખે તો પચાસ ઉપવાસની આલોચના આવે,
 (૪) છાણું નાંખે તો પચીસ ઉપવાસની આલોચના આવે,
 (૫) એક ગાળ જોલે તો પંદર ઉપવાસની આલોચના આવે,
 (૬) ફાગ તથા ગાળ વગેરે ફરાણું ગાય તો ૧૫૦ ઉપવાસની,,
 (૭) નગારા વગાડે તો ૭૦ ઉપવાસની ”
 (૮) ૧ છાણું નાંખે તો ૨૦ ” ”
 (૯) છાણુંનો હારડો કરી (હોલીઆ) કરી નાંખે તો એક સો વાર જળી મરવું પડે.
 (૧૦) ૧ નાળીએલ નાંખે તો ૧ હજાર વાર જળી મરવું પડે,
 (૧૧) ૧ સોપારી નાંખે તો ૫૦ વાર જળી મરવું પડે,
 (૧૨) ૧ મુડી ભરી ધુળ નાંખે તો પચીસવાર જળી મરવું પડે,
 (૧૩) લાકડાં નાંખે તો ૧ હજારવાર જળી મરવું પડે,
 (૧૪) ખાડો ખોદે તો ૧૦૦ વાર ”
 (૧૫) હોળી સળગાવે તો એક હજારવાર ચંડાળ (ભંગી) ના કુળમાં ઉપજે.
 (૧૬) ૧ વાર હોળી જોલે તો દસહજારવાર જળી મરવું પડે,
 (૧૭) હોળીની પુંખ કરે તો દસહજારવાર જળી મરવું પડે,
 (૧૮) હોળીનું વૃત જે ધણી કરે તેને એક હજારવાર મલેચનાં કુળમાં ઉપજવું પડે,

ઉપર મુજબ શાસ્ત્ર દોષ જતાવે છે માટે સર્વ ધર્મી જાધુઓ આવા અગણિત પાપ છોડી શાસ્ત્રકારના વચન મુજબ યથા શક્તિ વૃત્ત પચખાણુ કરી મોક્ષ માર્ગની ખર્ચી કરે એવી વિનંતી છે.

લીં સંઘનો દાસાનુંદાસ.

G. K—Nhar—Bijapur.

વર્તમાન સમાચાર.

મુનિ મહારાજ શ્રી હસવિજયજી મહારાજનું
આવાગમન.

કચ્છ દેશમાં વસતી જૈન કોમ ઉપર અનેક ઉપકાર કરી ત્યાંથી
વિહાર કરી હાલમાં કાઠીયાવાડમાં આવેલ શ્રી સિદ્ધક્ષેત્ર પાલી-

૧૪૪

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

તાણા મુકામે ચાતુરમાસ કરી ઉપધાન વહનની ક્રિયા કરાવી, મુનિ મહારાજ શ્રી હંસવિજયજી મહારાજ તથા પન્યાસજી મહારાજ શ્રી સંપત્તવિજયજી મહારાજદિ સાધુ મુનિરાજો શ્રી સંઘના આમંત્રણથી અત્રે ભાવનગરમાં પધાર્યા હતા. પ્રથમ પાલીતાણાથી વિહાર કરી શ્રીમદ્ હંસવિજયજી મહારાજ તથા પન્યાસજી સંપત્તવિજયજી મહારાજદિ સાધુઓ શીઢોર મુકામે પધાર્યા. તે વખતે અત્રેના શ્રી સંઘના આગેવાન ગૃહસ્થોતું એક ઉપયુદ્દેશન મહારાજ શ્રીને અત્રે પધારવાને વિનંતી કરવા ગયું હતું. અત્રેના શ્રી સંઘના અગ્રિયધી અને તેઓની વિનંતીને માન આપી અત્રે પધારવા કબ્જુલ કર્યું હતું. જેથી માગશર વદી ૮ બુધવારના રોજ અત્રે પધારતાં આગેા શ્રી સંઘ, પુરૂષો અને સ્ત્રીઓ મળી સુમારે હજાર માણસો સહિત સામૈયું કરવામાં આવ્યું હતું. મહારાજ શ્રી શહેરમાં પધારતા આખી જૈન કોમને હર્ષોદ્ભાસ થયો હતો. સામૈયું શહેરના મોટા રસ્તા ઉપર પૂરી શ્રી સંઘના મારવાડીના વંડાના નામથી ઓળખાતા ઉપાશ્રયમાં આવતાં મહારાજ શ્રીએત્યાં નિવાસ કર્યો હતો. બીજે દિવસ એટલે માગશર વદ ૯ ના રોજથી સવારના વ્યાખ્યાન શરૂ થયું હતું. અને રાત્રિ ના અત્રેનો શ્રી સંઘ એકઠો થતાં મહારાજ શ્રી હંસવિજયજી મહારાજના આવા ગમન નીમિત્તે શ્રી સંઘને થયેલ હર્ષોદ્ભાસને લીધે અત્રે મેરૂ પર્વતની રચના સહીત અઠ્ઠાઈ મહોત્સવ કરવાનું કર્યું હતું. જે માગશર વદી ૧૦ ના રોજથી અઠ્ઠાઈ મહોત્સવ શરૂ થયો હતો. જે અપુર્વ આનંદ સાથે નિરવિઘ્ને પોષ શુદ્ધ ૨ ના રોજ સમાપ્ત થયો હતો. ત્યારબાદ પોષ શુદ્ધ ૩ ના રોજ મહારાજ શ્રી હંસવિજયજી મહારાજ તથા મહારાજ સંપત્તવિજયજી મહારાજ વિહાર કરી પોષ શુદ્ધ ૫ ના રોજ આ શહેરથી ચાર કોશ દુર આવેલા કમળેજ ગામે પધાર્યા. જ્યાં આ સભાના સમાસદો તેમજ સંઘના કેટલાક આગેવાન ગૃહસ્થો ત્યાં આનંદ પુર્વ પુખ્ત ભણાવી રવામી વાતસહ્ય કર્યું હતું. અને ત્યાંથી મહારાજજીએ અમદાવાદ જવા વિહાર કર્યો હતો.